

FARAN FRÅN ÖSTER

DET diplomatiska envig som nu pågår inför öppen ridå mellan öst och väst får sin speciella karaktär genom den hänsynslösa och outtröttliga offensivanda, som Sovjetunionen utvecklar. Rysk press och rysk radio tävla inbördes om de grövsta tillmälen och beskyllningar gentemot motparten, enkannerligen USA. Inom F.N:s olika instanser och på de lika täta som resultatlösa mötena mellan stormaktsministrarna ange ryssarna tonen med ordval, som konkurrerar med Ivan den förskräckliges och Peter den stores språkbruk. Det tema, som hela tiden varierar, är de monopolkapitalistiska staternas planer på överfall av Sovjetunionen.

Olika gissningar ha gjorts rörande det verkliga motivet för ryssarnas i det diplomatiska umgänget ganska enastående förhandlingsmetoder. Många framstående bedömare göra gällande att de hätska uttalandena framför allt tjäna inrepolitiska syften, vilka skulle främjas av att folket hålles i ständig fruktan för ett förestående nytt krig. De noggranna återgivandena av de ryska kongressdelegaternas anföranden i Pravda och Izvestija synes tyda härpå. Andra menar att man i Kreml verkligen hyser oro för ett förestående fredsbrott från Amerikas sida, varvid atombombsläget skulle spela en avgörande roll.

Det lär väl icke vara möjligt för någon utomstående att skaffa sig full klarhet om hur sovjetledarna tänka i dessa ting. Vi få därför nöja oss med att konstatera det målmedvetna och intensiva arbetet på att stärka Sovjetunionens militära positioner, som pågår i samverkan med den högröstade och mångskiftande propagandan. Därvid anknyter man helt till den traditionella säkerhets- och expansionspolitiken från tsarernas tid. Stalin själv har i ett av Byrnes stenograferat yttrande på Yaltakonferensen betygat den roll, som säkerhetspolitiken spelar i dagens Ryssland. På Churchills förklaring att frågan om Polens gränser för England var en fråga om heder och ära svarade han: »För det ryska folket är Polens gränser inte bara en fråga om heder och ära, utan också en fråga om säkerhet.»

På kommunistiskt håll vill man göra gällande, att den sovjetryska säkerhetspolitiken blott är defensiv. Även om detta vore riktigt, äro dess yttringar dock av klart offensiv och aggressiv natur. Vissa trupperhopningar på Balkan och i Svarta-havsområdet tyda på att tillfället icke kommer att försummas, om läget skulle medge militär aktion för lösning av »trygghetsproblemet» vid persiska gränsen och vid Bosporen. Så länge Trumandoktrinen är i kraft, minskas dock riskerna för en militär utlösning på detta frontavsnitt. Under tiden är den sovjetryska expansionen koncentrerad till det politiska området, där redan betydande resultat kunnat inregistreras. Sålunda knyts med Kominforms medverkan banden mellan östblockets medlemsstater allt fastare, och i Frankrike och Italien äro Sovjets manstarka femtekolonner under direkt ledning från Moskva inbegripna i en hänsynslös strid om makten. Även om kommunisterna i dessa länder för tillfället slagits tillbaka, ha de dock förmått att skapa kaos och underminera samhället. Samtidigt förberedes på mångahanda sätt ett kommunistiskt maktövertagande i Tyskland. De metoder, som här komma till användning, kännas väl igen från panslavismens dagar och från tsarrysk inblandning i Polens och Sveriges affärer på 1700- och 1800-talen.

Mot bakgrunden av de händelser vi nu bevittna kan det vara av vikt att till förnyat begrundande erinra om vad som från kommunistiskt håll på hösten 1945 yttrades i svenska riksdagen. Efter statsminister Per Albin Hanssons deklaration om Sveriges inställning till F. N. och vår avsikt att i händelse av blockbildning mellan öst och väst åter söka föra vår hävdvunna neutralitetspolitik begärde hr Linderot ordet. I en historisk inledning ville han göra gällande att Ryssland efter 1809 aldrig hotat Sverige med anfall utan tvärt om vid flera tillfällen räknat med svensk aggression. Fastän han icke kunde dela regeringens mening att tendenserna till blockbildning redan voro så skönjbara, att man på allvar borde diskutera dem, så ville han dock deklarerera sin mening. Detta skedde i följande ordalag:

»Om vi emellertid spinna vidare på den tanketråd, regeringen här rullade upp, måste vi ju politiskt sett förutsätta, att ett eventuellt östblock icke kommer att föra en aggressiv, utan en defensiv politik utan aspirationer på herravälde över andra länder eller inflytande över deras egna angelägenheter. En bättre defensiv linje än Atlanten kan då knappast tänkas. Och skulle inte ett demokratiskt Europa med nationer som samverka i fredligt uppbyggande arbete kunna vara den första och bästa garantien för en varaktig fred i världen.»

Enligt hr Linderots sätt att se skulle därför de nordiska länderna säkrast hindra en urladdning på deras territorium »om de själva på tillbörligt sätt sökte stöd hos de krafter i det presumerade östblocket, som äro defensiva och icke hysa några aggressiva planer». »På det sättet skulle», ansåg han, »kanske en sådan situation kunna skapas, att vi även vid förekomsten av ett s. k. västblock skulle kunna bevara freden och friheten.»

Till dessa synpunkter fogade han följande deklaration:

»Men frågan om den varaktiga freden är en fråga om demokratin, den verkliga demokratin — inte London City-demokratin och Wall-Street-demokratin. Den verkliga garantien för fredlig samverkan mellan folken är de arbetande massornas, folkens, herravälde i eget hus i alla länder, och dit måste man sträva.»

Hr Linderots anförande väckte stark opposition från talare ur samtliga icke kommunistiska partier. Hr Ivar Andersson tolkade nog flertalet åhörarens uppfattning då han sade: »Jag tror inte att det på länge hållits ett anförande i den svenska riksdagen, som så troskyldigt och så skickligt försvarat ett annat lands politik.»

De händelser, som vi nu bevittna i Europa, stämma väl överens med den allmänna sovjetryska planen på utbredning av »säkerhetssfären» till Atlantens kust. Då målet för närvarande sannolikt icke står att uppnå genom militär aggression, inriktas sovjetdiplomatiens arbete på att åstadkomma eller förbereda kommunistpartiernas maktövertagande i de kapitalistiska länderna på den europeiska kontinenten. Detta är den enda förutsättningen för en demokrati av hr Linderots typ.

I »Grundsatser och stadgar för Sveriges kommunistiska parti» återfinnes följande deklaration:

»Sveriges kommunistiska parti är solidariskt med socialismens förkämpar i alla länder.» Både med hänsyn härtill och till hr Linderots nämnda utrikespolitiska deklaration råder det således icke något tvivel om att våra kommunister äro beredda att i full lojalitet mot de maktägande kommunisterna i Moskva medverka till att Sovjetunionen utsträcker sin försvarspolitiska intressesfär ända till Atlanten även i Skandinavien. Därför är det ett svenskt riksintresse av allra första ordningen att bilda en fast folkfront mot det parti, som vill bryta den svenska linjen i Sveriges utrikespolitik.